

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

GORDILĂ Nicolae
CATAN Liliana
ALERGUȘ Constantin

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocata Bagrin Svetlana și inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 04 aprilie 2018, în cauza penală privindu-l pe

MIHAEȘ Valeri XXXXX, *născut la XXXXX,*
originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 29.01.2013 – 22.01.2015;

Instanța de apel:

1) 29.01.2015 – 12.10.2015;

2) 18.04.2016 – 04.04.2018; *rejudecarea cauzei*

Instanța de recurs:

1) 11.01.2016 – 01.03.2016; *dispusă rejudecarea*

2) 22.06.2018 – 25.07.2018.

Procedura prevăzută de art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală a fost respectată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Taraclia din 06 ianuarie 2015, Mihaeș V. a fost achitat de sub învinuirea înaintată în baza art. 264 alin. (3) lit. b) și art. 266 Cod penal, pe motiv că faptele nu au fost comise de inculpat.

2. Potrivit rechizitoriului, Mihaeș V. a fost învinuit de faptul că, la 20 august 2011, aproximativ la ora 22.00, conducând automobilul de model Ford Tranzit cu n/î XXXXX și deplasându-se în direcția sud a străzii Crasnoe Znamea, sat. Valea Perjei, r-nul Taraclia, în fața casei nr. 12, încălcând prevederile pct. 41 subpct. b), d), pct. 45 supct. 2 al

Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, conform căreia, conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză, ținând permanent seama de situația rutieră, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate, el trebuie să reducă viteza pînă la oprire, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului și fiind neatent 1-a lovit pe Staicov I., care stătea pe drum. Ca urmare a tamponării, lui Staicov I. i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de trauma închisă a toracelui, abdomenului și pelvisului, fracturi închise a coastelor 3-5 pe stînga pe linia paravertebrală, coastelor 2-4 pe dreapta pe linia axilară posterioară, cu hemoragie în țesutul adipos pararenal a rinichiului stîng cu ruptura venei renale în zona hilului ei, hemoragie extinsă în mezenterul intestinului gros, hemoragie intra-abdomenală, hemotom retroperitoneal masiv din stînga în zona fracturii cominutive a spinei iliace superioare cu ruperea peritoneului în locul fracturii, șoc hemoragic și tematic, care conform expertizei medico-legale nr. 172 din 24.09.2011 se califică ca vătămări corporale grave periculoase pentru viață, ceea ce a cauzat decesul lui Staicov I.

Tot el, a fost învinuit că, în aceeași zi, după producerea accidentului rutier, care a avut ca urmare cauzarea leziunilor corporale grave, ce au dus la decesul lui Staicov I., cu încălcarea pct. 12 lit. g) din Regulamentul Circulației Rutiere, care prevede obligația conducătorului de vehicul să anunțe despre accident poliția și să rămână pe loc pînă la sosirea lucrătorilor de poliție, cerințele indicate nu le-a îndeplinit, părăsind locul accidentului rutier.

Pe baza stării de fapt expuse supra, procurorul a încadrat juridic acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal - „*încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, ce a cauzat din imprudență decesul persoanei*” și art. 266 Cod penal - „*părăsirea locului accidentului rutier.*”

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de achitare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit regulilor prevăzute pentru prima instanță, prin care Mihaeș V. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 4 ani închisoare, în baza art. 266 Cod penal la 2 ani închisoare. Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor stabilite, să-i fie aplicată pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii să fie suspendată pe un termen de probațiune de 4 ani, cu privarea de dreptul de conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunilor incriminate a fost confirmată indubitabil, în special prin rapoartele de expertiză complexă medico-legale și auto-tehnică, potrivit cărora vătămrile corporale depistate la examinarea medico-legală a cadavrului sunt consecințele urmelor de transport. Vătămrile

menționate nu pot fi formate la căderea de la înălțime a corpului în plan. Luând în considerație caracterul și localizarea leziunilor corporale, rezultă că victima se afla în poziție verticală și era poziționată cu partea stângă a corpului față de mijlocul de transport (*acțiunea forței traumatice este orientată de la stînga la dreapta*). La fel, nu se exclude posibilitatea tamponării parțiale a roții mijlocului de transport pe corpul culcat al victimei, situate într-un șanț superficial pe pământ (tamponare incompletă cu roata).

Concluziile din rapoartele de expertiză sunt confirmate direct prin declarațiile martorilor Curtev A. și Djigov N., care au fost depuse în cadrul urmăririi penale, precum și în cadrul verificării declarațiilor la fața locului cu participarea martorului Curtev A., reflectate în procesul-verbal din 18.09.2012 și prin verificarea declarațiilor la fața locului cu participarea martorului Djigov N., reflectate în procesul-verbal din 04.10.2012.

Procurorul a mai concretizat că, în cadrul efectuării verificării declarațiilor martorului Djigov N., cu aparatul poligraf, prin confruntare și verificarea declarațiilor la fața locului, acesta a declarat că anterior a depus declarații false la rugămintea inculpatului menționând că, coborând pe str. Crasnoe Znamea și ocolind persoana culcată pe carosabil a simțit că roata din față din partea dreaptă a autobuzului s-a ridicat de la lovitură, înțelegând că a fost călcată persoana culcată pe carosabil.

Declarații analogice a depus și martorul Curtev A., în cadrul audierii suplimentare și în cadrul confruntării, explicând că în momentul cînd a văzut persoana culcată la pămînt despre acest fapt i-a comunicat inculpatului, după care ultimul a încercat să-l ocolească, însă, efectuînd manevra de rulare a automobilului în partea stîngă, a simțit că roata din față din partea dreaptă a autobuzului s-a ridicat de la lovitură și a înțeles că a fost călcată persoana culcată pe carosabil. După aceasta, inculpatul fără oprirea automobilului s-a apropiat de casa sa, iar dînsul s-a apropiat de persoana culcată pe pămînt, care i-a spus că îl doare piciorul.

Procurorul, în afară de probele indicate, a specificat că vina inculpatului mai este confirmată și de probele indirecte. Conform declarațiilor martorilor colaboratori ai poliției Dolomaji P. și Tașnicenco S., cercetînd versiunea accidentului rutier, sub bănuială îndată a fost pus inculpatul Mihaeș V. în baza faptului că în ajunul comiterii infracțiunii, adică la 20 august 2011 ziua și în noaptea de 21 august 2011, anume inculpatul s-a deplasat cu autobuzul său pe drumul unde a fost depistată victima. Mai mult, Staicov I., a fost găsit în apropierea casei inculpatului, pe str. Crasnoe Znamea, unde mijloacele de transport rar circulă. Dintre vecinii mai apropiați de casa inculpatului, nimeni nu au mijloace de transport. Toate acestea indică la implicarea inculpatului în decesul lui Staicov I., care toată ziua și pînă seara se primbla pe str. Crasnoe Znamea în regiunea unde locuiește inculpatul, chiar a și servit băuturi alcoolice împreună cu tatăl inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 12 octombrie 2015, apelul declarat a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței de achitare, fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că martorii Djigov N., Curtev Al., Colicev F. și inculpatul Mihaeș V. au afirmat că victima era culcată pe drum, pe când conform rapoartelor de expertiză medico-legală s-a stabilit că leziunile corporale depistate la victimă, i-au fost cauzate acesteia când se afla în poziție verticală, respectiv, se exclude faptul că leziunile corporale să fi fost cauzate de Mihaeș V. în urma trecerii peste corpul victimei cu roata de la automobil, așa cum invocă partea acuzării.

Nu au fost reținute ca plauzibile afirmațiile procurorului precum că deteriorările depistate la automobilul inculpatului de model Ford Tranzit, denotă asupra vinovăției acestuia, deoarece după cum a explicat Mihaeș V. aceste deteriorări au fost produse cu ceva timp înainte de seara de 20 august 2011, când Staicov I. stătea în drum, și anume a deteriorat farul din partea dreaptă față, bara de protecție și de la radiator, în ograda lui Manceva V., când a încărcat fierul, iar atunci când efectua manevra de a da înapoi autobuzul, din neatenție a atins mînerul care se afla lângă poartă, de la lovitură roaba s-a întors și a deteriorat farul și bara de la radiator. Aceste declarații sunt confirmate și de martorul Manceva V., care a explicat că a văzut cum Mihaeș V. a lovit roaba ce se afla lângă poartă, în rezultatul căruia a fost deteriorat automobilul și de la care au căzut fragmente din plastic, pe care dînsa ulterior le-a aruncat la gunoiștea ce se afla nu departe de casa sa.

Instanța de apel a mai notat faptul că, conform pct. 5 a Raportului de expertiză nr. 21 din 12.02.2013, experții au concluzionat că dacă deteriorările de la automobilul de model „Ford Tranzit” cu n/î XXXXX au survenit ca urmare a tamponării cu Staicov I., conform actului de examinare medico-legală nr. 72 din 22.08.2011, raportului de expertiză medico-legală nr. 11 din 28.09.2012 și raportului de expertiză medico-legală nr. 421 din 12.02.2013, rezultă că la momentul tamponării este posibilă poziția verticală a victimei Staicov I. din partea stîngă a corpului față de automobilul care se deplasa, pe când martorii audiați pe caz, au declarat că, atunci când Mihaeș V. a efectuat manevra de ocolire a victimei Staicov I. aceasta se afla culcată pe drum, respectiv, se exclude ipoteza ca victima să se fi aflat în poziție verticală la momentul ocolirii ei de către inculpat și că leziunile depistate ulterior pe cadavrul acesteia, să fi fost cauzate de Mihaeș V.

Totodată, s-a reținut că organul de urmărire penală nu a probat faptul că inculpatul a trecut cu automobilul peste victima care stătea în drum, or, din ansamblul de probe administrat la dosar, s-a stabilit cu certitudine că la momentul trecerii inculpatului pe lângă Staicov I., acesta era culcat la pămînt și nu stătea în picioare.

Versiunea organului de urmărire penală precum că anume Mihaeș V. este persoana care a săvîrșit accidentul rutier cu cauzarea leziunilor corporale lui Staicov I., deoarece pe strada unde a fost găsită victima nu se deplasează alte mijloace de transport decît cel al inculpatului, a fost respinsă de către instanța de apel ca avînd caracter declarativ bazat pe presupuneri.

6. Deciziei instanței de apel a fost contestată cu recurs ordinar de către procuror, care invocînd temeiurile de casare conținute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală,

a solicitat desființarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, formulând în acest sens următoarele:

- vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate și-a găsit confirmarea pe deplin prin declarațiile succesului victimei, Staicova A., a martorilor Manceva V., Coliceva F., Coliceva I., Staev G., Petrova E., Draganov N., Petri F., Curtev A., Dolomanji P., Tașnicenco S.; prin confruntările dintre inculpat și martorul Curtev A., dintre martorii Curtev A. și Djigov N.; prin verificarea declarațiilor la fața locului cu participarea martorului Curtev A., reflectate în procesul-verbal din 04.10.2012; prin rapoartele de expertiză medico-legale și expertizele complexe medico-legale și auto-tehnice; prin raportul testului cu aparatul poligraf a martorilor Djigov N.;

- în cadrul efectuării verificării declarațiilor martorului Djigov N. cu aparatul poligraf, dar și a confruntării și verificării declarațiilor la fața locului, acesta a declarat că anterior a depus declarații false la rugămintea inculpatului, fapt ignorat de instanța de apel și lăsat fără o analiză;

- declarații analogice a depus și martorul Curtev A. în cadrul audierii suplimentare și în cadrul confruntării, menționând că anterior a depus declarații false din motiv că i-a fost frică de amenințările inculpatului. De asemenea a explicat că, în momentul când a văzut persoana culcată la pământ, despre acest fapt a comunicat inculpatului, după care ultimul a încercat să-l ocolească, însă, efectuând manevra de rulare a automobilului în partea stîngă, a simțit că roata din față din partea dreaptă a autobuzului s-a ridicat de la lovitură și a înțeles că a fost călcată persoana culcată pe carosabil;

- în cadrul cercetării judecătorești martorul Curtev A., a confirmat declarațiile depuse și a explicat că, declarațiile inițiale sunt false, pentru că atunci când el împreună cu inculpatul au mers la poliție pentru a depune declarații, Mihaeș V. îl convingea să depună declarații false, fapt ignorat de instanța de apel și lăsat fără apreciere;

- în urma cercetării mijlocului de transport, a doua zi după accident, la farul la care s-a deteriorat sticla lipsea praful, ceea ce în condițiile mediului rural este imposibil. Totodată, Manceva V., care este rudă cu Mihaeș V., în instanța de apel a declarat că atunci când Mihaeș V. a venit la ea acasă, acesta a lovit o roaba cu spatele automobilului și a deteriorat bara de protecție. Despre deteriorarea sticlei nu a declarat. În cadrul experimentului făcut cu autoturismul și roaba se constată că roaba este de un nivel mai jos de locul deteriorării autoturismului lui Mihaeș V. Locul deteriorării autoturismului se află în partea stîngă din față, și nu din spate precum a declarat Manceva V.

Recurentul a susținut că vizavi de motivele arătate supra instanța de apel nu s-a expus în decizia adoptată.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 01 martie 2016 a fost admis recursul ordinar declarat de procurorul, a fost casată total decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 12 octombrie 2015 și s-a dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. Judecând recursul ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit a ajuns la concluzia că instanța de apel nu a analizat și nu a combătut toate argumentele invocate în apelul acuzatorului de stat – poziție care contravine cu desăvârșire prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, unde se stipulează că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Prin urmare, s-a remarcat că instanța de apel nu a dat un răspuns deplin pe marginea argumentului invocat în apel, prin care acuzatorul de stat afirmă că declarațiile martorului Curtev A. depuse la urmărirea penală privind călcarea victimei cu roata automobilului ce aparține lui Mihaeș V. sunt confirmate prin declarații suplimentare depuse de către acest martor la urmărirea penală și la fața locului (v.2, f.d.46-48, 66-67), la confruntarea cu martorul Djigov N. (vol. II, f.d. 130), cu inculpatul Mihaeș V. (v.2,f.d.262), precum și prin declarațiile succesoriului victimei Staicov A. (v.4, f.d.25-27), dar și prin concluziile testului cu aparatul poligraf.

La fel, instanța de apel nu a argumentat din care motive a respins probele în acuzare, limitându-se doar la formulări de ordin general: „...*declarațiile depuse de aceștia (Curtev A., Djigov N.) în instanța de apel nu coincid cu cele depuse la urmărirea penală, mai mult declarațiile acestor martori vin în contradicție și cu ansamblul de probe administrat la cauză.*” (f.d. 133, vol. IV), „...*declarațiile acestor martori (Curtev A., Djigov N.) depuse în cadrul efectuării acțiunilor procesuale respective nu coroborează cu alte probe din dosar și nici organul de urmărire penală nu a administrat probe prin care s-ar confirma declarațiile martorilor indicați.*” (f.d. 134, vol. IV).

Instanța de recurs a apreciat critic poziția neconvingătoare a instanței de apel asupra declarațiilor depuse în apel de către uniciii martori oculari Curtev A. și Djigov N., fără a argumenta cauza schimbării declarațiilor martorului Curtev A., or anume acești doi martori au fost prezenți la fața locului, iar declarațiile lor necesitau o atenție sporită din partea instanței în vederea unei soluționări obiective și multilaterale a cauzei penale nominalizate.

Totodată, a fost omis de către instanța de apel și faptul că potrivit procesului-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului cu participarea martorului Djigov N., cu înregistrarea video, reflectate în procesul-verbal din 04.10.2012, foarte clar se vede că martorul benevol și fără a fi influențat psihic a indicat că coborând pe str. Crasnoe Znamea și la ocolirea persoanei culcate la pământ, a simțit cum roata dreaptă din față s-a ridicat de la lovitură, iar dânsul a înțeles că a fost tamponată persoana care era culcată pe carosabil (131-132, vol. II).

Mai mult ca atât, Djigov N. în instanța de apel a declarat că dânsul a fost impus de către colaboratorii de poliție Petcoglo V. și criminalistul Pascal A. să depună declarații împotriva lui Mihaeș V., adică să spună minciuni.

Pe acest fapt a fost sesizată Procuratura UTA Găgăuzia care după investigațiile efectuate, la 16 iunie 2015, a emis o ordonanță de refuz în începerea urmăririi penale din motivul lipsei faptei infracțiunii. Copia ordonanței în cauză a fost anexată la dosarul penal, însă instanța de apel nu s-a expus asupra acesteia (f.d. 85-86, vol. IV).

În aceeași ordine de idei, instanța de apel nu a cercetat și nu a dat o apreciere următoarelor circumstanțe: în urma cercetării mijlocului de transport a doua zi după accident, pe farul la care s-a deteriorat sticla lipsea praful, ceea ce în condiții de deplasare prin mediul rural este imposibil. Manceva V., care este rudă cu Mihaeș V., care în instanța de apel a declarat că atunci când Mihaeș V. a venit la ea acasă, acesta a lovit o roabă cu spatele autoturismului și a deteriorat bara de protecție. Despre deteriorarea sticlei nu a declarat nimic. La experimentul făcut cu autoturismul și roaba se constată că roaba este de un nivel mai jos de locul deteriorării la autoturismul lui Mihaeș V. (vol. I, f.d. 16-18, 24-26, 116-120, 185-187, cu foto). Locul deteriorării autoturismului lui Mihaeș V. se află în partea stângă din față, și nu din spate cum a declarat Manceva V.

Toate aceste împrejurări, dar și probele administrate de către acuzare în instanța de apel au fost neglijate de aceasta, ceea ce denotă că instanța de apel a judecat superficial cauza penală dedusă judecătii, ignorând cu desăvârșire principiul aflării adevărului, cu atât mai mult când prin infracțiunea comisă s-a adus atingere dreptului la viață.

9. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 04 aprilie 2018 s-a admis apelul declarat de procuror, cu casarea totală a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Mihaeș V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 4 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani;

- art. 266 Cod penal la 1 an închisoare, cu liberarea de la pedeapsă în temeiul expirării termenului de prescripție.

Conform art. 90 Cod penal executarea pedepsei cu închisoarea stabilită lui Mihaeș V. a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 3 ani, cu obligarea ultimului să nu părăsească domiciliul fără consimțământul organului care pune în executare sentința.

10. Instanța de apel a specificat că, din analiza declarațiilor inculpatului Mihaeș V., s-a observat că pe tot parcursul procesului penal ele au fost constante, ultimul neputând explica plauzibil circumstanțele deteriorării automobilului de model „Ford Tranzit”, iar afirmațiile acestuia precum că automobilul a fost deteriorat în urma ciocnirii cu o targă nu și-au găsit confirmarea în experimentele efectuate de organul de urmărire penală. În acest sens, declarațiile inculpatul contravin declarațiilor martorilor Curtev Al. și Djigov N. făcute în cadrul urmăririi penale.

Din considerentele expuse, instanța de apel a apreciat declarațiile inculpatul Mihaeș V. ca fiind nesincere, iar soluția instanței de fond privind achitarea lui Mihaeș V. de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) și art. 266 Cod penal, ca fiind neîntemeiată, la adoptarea căreia nu s-a ținut cont în deplină măsură de prevederile alin. (1) art. 101 Cod de procedură penală, astfel încât probele nu au fost apreciate din punct de

vedere al pertinentei, concludenții, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Colegiul judiciar a considerat că instanța de fond nu a făcut o analiză în cumul a tuturor probelor prezentate de părți, neelucidând faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date. În opinia instanței, instanța de fond a ignorat unele aspecte, evidente rezultate din cumulul de probe administrate la caz, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și nemotivate. Iar nerecunoașterea vinovăției de către Mihaeș V. nu echivalează cu achitarea acestuia, deoarece există probe pertinente și concludente, care, în ansamblu cu circumstanțele cauzei, dovedesc cu certitudine vinovăția lui Mihaeș V. de comiterea accidentului rutier din data de 20 august 2011, aproximativ de la orele 22.00, care s-a soldat cu decesul lui Staicov I. ca urmare a leziunilor corporale grave, periculoase pentru viață.

Alegațiile avocatului expuse în ședința instanței de apel, în sensul că probele examinate de instanță nu demonstrează cu certitudine faptul că infracțiunea incriminată lui Mihaeș V. ar fi fost comisă de el, au fost apreciate ca nefondate, din considerentele că respectivele afirmații nu coroborează declarațiile succesorului victimei Staicov A., martorilor Curtev Al., Tașnicenco S., Djigov N., declarațiile făcute în cadrul urmăririi penale ale lui Curtev Al. și Djigov N. - toți indicând că anume Mihaeș V. a comis infracțiunile. Respectivele concluzii se găsesc și în procesele-verbale de confruntare efectuate între inculpat și martorul Curtev Al., între martorii Curtev Al. și Djigov N., verificarea declarațiilor la fața locului cu participarea martorului Curtev Al., reflectate în procesul-verbal din 04 decembrie 2012 cât și în rapoartele de expertiză medico-legale; expertizele complexe medico-legale, și auto-tehnice, precum și alte probe, care cu grad avansat de certitudine au determinat concluzionat că Mihaeș V. este vinovat în comiterea infracțiunilor incriminate.

Potrivit declarațiilor suplimentare a martorului Curtev Al. date în cadrul urmăririi penale, ultimul a menționat că, „...*în momentul când a văzut persoana culcată la pământ despre acest fapt i-a comunicat lui Mihaeș V., după care ultimul a încercat să-l ocolească, însă efectuând manevra de rulare a automobilului în partea stângă, a simțit că roata din față din partea dreaptă a automobilului s-a ridicat de la lovitură și a înțeles că a fost călcată persoana culcată pe carosabil. După aceasta inculpatul Mihaeș V. fără oprirea automobilului s-a apropiat de casa sa, iar el s-a apropiat de persoana culcată pe pământ, unde s-a constatat a fi Staicov Ivan, care a comunicat că îl doare piciorul*”.

În cadrul cercetării judecătorești Curtev Al. a confirmat declarațiile depuse și a explicat că, declarațiile inițiale sunt false, pentru că atunci când el împreună cu Mihaeș V. au mers la poliție pentru a depune declarații, Mihaeș V. îl convingea să depună declarații false.

Declarații analogice a depus și martorul Djigov N. în cadrul verificării declarațiilor la fața locului menționând că, anterior a depus declarații false la rugămintea lui Mihaeș V.

Declarațiile martorului Curtev Al. date la urmărirea penală privind călcarea victimei cu roata autobusuului de către Mihaeș V. au fost confirmate și prin verificarea declarațiilor la fața locului din 04 octombrie 2012 efectuată cu participarea martorului respectiv (f.d. 130,131-135 vol. II), conform cărora Curtev Al. a declarat că, „...coborând pe str. Crasnoe Znamea și ocolind persoana culcată pe carosabil a simțit roata din față din partea dreaptă a autobusuului s-a ridicat de la lovitură și a înțeles că a fost călcată persoana care era culcată pe carosabil, susține că anterior a dat declarații false la rugămintea lui Mihaeș V.”

Afirmațiile martorului Djigov N. precum că a fost impus de către lucrătorii de poliție Petcoglo și expertul criminalist Pascal să depună declarații împotriva lui Mihaeș V., adică să facă declarații nesincere, au fost respinse ca neîntemeiată, or, potrivit ordonanței din 16 iunie 2015 emisă de procurorul adjunct-interimar al procurorului UTA Găgăuzia, s-a dispus neînceperea urmăririi penale pe faptul determinării prin constrângere a martorului Djigov N. la depunerea declarațiilor mincinoase, în cadrul urmăririi penale pe cauza nr.2011460215, de către lucrătorii de poliție ai Direcției de poliție UTA Găgăuzia V.Petcoglo și A.Pascal, din motiv că nu există faptul infracțiunii cu clasarea procesului penal. (f.d.85-86,vol. IV)

În același timp, instanța de apel a apreciat critic argumentele martorului Djigov N. care în cadrul ședinței de judecată în fond și în instanța de apel a depus declarații nesincere, având scopul ducerii instanței în eroare și de a-l ajuta pe inculpat să evite răspunderea penală pentru cele comise, cu care se află în relații amicale. Faptul că în ședința de judecată martorul a depus declarații nesincere este confirmat și prin procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului cu participarea lui Djigov N., cu înregistrarea video, reflectate în procesul-verbal din 04 decembrie 2012, foarte clar se vede că martorul benevol și fără a fi influențat psihic a indicat că, „coborând pe str. Crasnoe Znamea și la ocolirea persoanei culcate la pământ, a simțit cum roata dreaptă din față s-a ridicat de la lovitură, iar dânsul a înțeles că a fost tamponată persoana care era culcată pe carosabil”.

Astfel, în ansamblu probele enumerate mai sus cât și prin concluziile avizului testării cu poligraful din 24 mai 2015, prin care s-a stabilit că în răspunsurile lui Djigov N. și Curtev Al. la întrebările puse s-au evidențiat modificări semnificative care pot fi interpretate ca indici ai comportamentului simulat al subiectului, care este un indice indirect, se confirmă încă o dată că declarațiile lui Djigov N. cât și a lui Curtev Al. date în cadrul urmăririi penale sunt veridice.

În continuare, Colegiul judiciar a menționat că tamponarea părții vătămate cu partea dreaptă din față a automobilului de către inculpat, iar ulterior cu trecerea peste corpul acestuia cu roata din față dreapta se confirmă prin raportul de expertiză medico-legală nr. 11 din 16 ianuarie 2012, leziunile corporale, stabilite în cadrul examinării medico-legale a cadavrului lui Staicov S. nu puteau fi produse în urma căderii de la înălțimea corpului sau de la aplicarea multiplelor lovituri. În momentul tamponării cu mijlocul de transport cel mai

probabil că victima se afla în poziție verticală.(f.d.142-149, vol. II), cât și prin raportul de expertiză nr.421 din 22 octombrie 2012 din care rezultă că, luând în considerație caracterul și localizarea leziunilor corporale, cel mai probabil este că victima s-a aflat în poziție verticală și îndreptată cu partea laterală stânga față de unitatea de transport (acțiunile traumatiche sunt îndreptate de la stânga la dreapta). Într-un caz concret nu se exclude posibilitatea trecerii parțiale a roții mijlocului de transport pe corpul culcat al victimei situat într-un șanț nu prea adânc pe pământ (tamponarea incompletă cu roata).(f.d.195-200, vol. II).

De asemenea, a fost apreciată critic versiunea apărării susținută în instanța de apel precum că autoturismul inculpatului a fost deteriorat la domiciliul lui Manceva V. cu câteva zile în urma incidentului, din următoarele considerente.

Potrivit declarațiilor martorului Manceva V. date anterior în instanța de apel, (f.d.89, vol. IV) ultima a declarat că, cu o săptămână înainte de cele întâmplate, Mihaeș V. a venit la ea acasă pentru a lua fier uzat. În momentul când a intrat în ogradă pentru a încărca fierul uzat, a lovit autoturismul de o roabă care se afla lângă gard. De la lovitura cu roaba, a fost deteriorată bara de protecție. Bucata de plastic care s-a deteriorat, dânsa a aruncat-o la gunoiștea din preajma casei, care se află la o sută de metri de la casă. Din declarațiile date de martor se reține că, ultima nu declară că ar fi fost deteriorat farul automobilului ci bara de protecție, iar potrivit procesului-verbal de cercetare la fața locului din 23 septembrie 2011, fiind cercetat automobilul de model „Ford Tranzit” care aparține lui Mihaeș V., s-a stabilit pe partea dinainte dreapta a mijlocului de transport, manifestate prin lipsa părților componente a barei de protecție și fiind spartă sticla de protecție a indicatorului de virare dreapta deteriorări.

Potrivit rezultatelor experimentului, care a fost efectuat cu automobilul de model „Ford Tranzit” și roaba din metal ce aparține lui Manceva V., s-a stabilit că roaba are un nivel mai jos de locul deteriorării autoturismului lui Mihaeș V. (f.d .185-187,vol. I)

Colegiul judiciar, de asemenea, a conchis că din probele anexate la materialele dosarului și cercetate în ședința de judecată, s-a probat cu certitudine vinovăția inculpatului de comiterea faptei de părăsire a locului accidentului rutier, infracțiune prevăzută de art. 266 Cod penal, or după ce a tamponat partea vătămată, inculpatul nu a stopat automobilul, așa cum o solicită Regulamentul Circulației Rutiere, și nu i-a acordat primul ajutor victimei, cu chemarea ambulanței și a lucrătorilor de poliție ci, și-a continuat deplasarea astfel, părăsind locul accidentului rutier.

Prin urmare, instanța de apel a reținut în sarcina inculpatului, ca fiind dovedite indubitabil, faptele infracționale incriminate acestuia prin rechizitoriu. Totodată, s-a menționat că, constatând vinovăția lui Mihaeș V. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal, urmează să se țină cont de faptul că infracțiunea a fost săvârșită la 20 august 2011, aceasta se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare, așa cum sancțiunea articolului respectiv prevede pedeapsa cu închisoare de până la 2 ani. Potrivit art. 389 alin. (6) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței de condamnare cu liberarea de pedeapsă sau, după

caz, sentinței de condamnare fără stabilirea pedepsei, instanța argumentează în baza căror temeiuri, prevăzute de Codul penal, adoptă sentința dată.

În baza art. 60 alin. (1) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat următoarele termene: a) 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare. Prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii și pînă la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată.

La individualizarea pedepselor aplicate inculpatului, instanța de apel a avut în vedere pe de o parte că, acesta fiind anterior condamnat nu are antecedente penale, se caracterizează pozitiv, are la întreținere copii minori, însă pe de altă parte a ținut seama și de pericolul social extrem de ridicat al faptelor de încălcare a regulilor de circulație rutieră, mai mult prin comportamentul său procesual, inculpatul nu a dovedit că ar regreta comiterea faptelor ilegale. La individualizarea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de motivul și gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează (nu au fost stabilite), și agravează răspunderea (nu au fost stabilite), de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Reieșind din circumstanțele cazului, ținând cont de scopul pedepsei penale, de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane, Colegiul judiciar a considerat că, în privința lui Mihaeș V. urmează a fi aplicată pedeapsa în baza art. 264 alin.(3) lit. b) Cod penal de 4 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Concomitent, fiind analizate ansamblul circumstanțelor ce caracterizează persoana inculpatului, s-a concluzionat că corectarea și reeducarea acestuia este posibilă fără izolarea lui de societate și circumstanțele reținute sunt suficiente pentru a dispune suspendarea executării pedepsei stabilite, cu stabilirea unui termen de probațiune de 3 (trei) ani.

11. Nefiind de acord cu soluția de condamnare adoptată de instanța de apel, partea apărării, în persoana avocatei Bagrin Sv. și a inculpatului, intervin cu solicitarea de a fi casată integral decizia instanței de apel, cu trimiterea cauzei la rejudecare.

11.1. Inculpatul menționează că nu a luat act de decizia instanței de apel în limba rusă, de aceea își rezervă dreptul de a depune o cerere suplimentară motivată de recurs. Pînă atunci, recurentul își exprimă dezacordul cu soluția de condamnare, pledează că este nevinovat, declarațiile martorilor au fost influențate de către succesorul părții vătămate, instanța de apel a admis mai multe erori procesuale și reieșind din toate aceste motive solicită casarea deciziei instanței de apel.

11.2. Avocata Bagrin Sv. acționând în numele inculpatului, menționează în cererea de recurs că hotărîrea Curții de Apel Cahul nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; motivarea soluției contrazice dispozitivului; instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, iar fapta incriminată lui Mihaeș V. nu a fost săvârșită de acesta.

Recurenta susține că Curtea de Apel Cahul în hotărârea adoptată nu a expus motivele pentru care au fost apreciate ca veridice doar declarațiile martorilor care sunt convenabile părții acuzării, fără a face o analiză amplă a circumstanțelor cauzei, a recurs la o simplă redactare a declarațiilor tuturor martorilor, a inculpatului și a succesorului părții vătămate, dispunând în final asupra casării sentinței de achitare, cu condamnarea inculpatului. Decizia instanței de apel vine în contradicție cu circumstanțele cauzei astfel încât instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, iar motivele invocate în hotărâre contravin soluției, deoarece sunt în contradicție cu probele examinate.

Martorul Curtev A. a menționat că nu a văzut ca Mihaieș V. să treacă cu mașina peste Staicov., însă la rugămintea lui Staicov A. a schimbat declamațiile.

Martorul Djigov N. a schimbat de mai multe ori declarațiile pe parcursul cercetării cazului, dar în ședință de judecată a spus că susține declarațiile date de el la Curtea de Apel Cahul.

În procesul de judecare a cauzei în instanța de apel, prin reexaminarea probelor administrate la etapa de urmărire penală și în instanța de fond au apărut mai multe dubii care nu au fost interpretate în favoarea lui Mihaieș V., contrar prevederilor art. 8 Cod de procedură penală.

În conformitate cu prevederile art. 414 alin.(5) Cod procedură penală, instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În proces nu au fost administrate probe care ar arăta direct sau indirect că inculpatul a comis faptele care i se incriminează prin învinuire. Martorul Manceva V. a menționat că inculpatul a deteriorat automobilul de o roabă care se afla lângă gard. Bucata de plastic care s-a rupt a fost aruncată de ea la gunoște din preajma casei. Declarațiile respective au fost confirmate prin cercetarea la fața locului, unde au fost depistate aceste bucăți de plastic. Recurenta susține că CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, rezultă din obligația de a demonstra părților că au fost ascultate.

În drept, recurenta își întemeiază cererea pe prevederile din art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 15) Cod de procedură penală.

12. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu actele dosarului, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, pentru considerentele de fapt și de drept expuse în contextul ce urmează.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se relevă că instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Soluția instanței, prin care se dispune inadmisibilitatea cererii de recurs, din motiv că este vădit neîntemeiată, se materializează în efectuarea verificărilor tuturor cazurilor de casare invocate de parte, în raport cu piesele dosarului, drept urmare constatându-se că actul recurat

este conform legii, fără a prezenta vreo lipsă de natură să-l afecteze și să genereze desființarea acestuia.

De asemenea, conform prevederilor expuse în art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și motivate corespunzător de titularul cererii de recurs.

La caz, au fost deferite spre soluționare în procedura de recurs ordinar cererile declarate de inculpat și apărătorul acestuia Bagrin Sv., iar Colegiul penal a conchis asupra inadmisibilității acestora, având la baza raționamentele pe care la va puncta în contextul ce urmează, pentru fiecare recurs în mod separat.

12.1. Din conținutul recursului ordinar declarat de avocata Bagrin Sv. se constată că aceasta, invocând temeiurile de casare prevăzute de pct. 6), 8) și 15) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, intervine cu solicitarea de a se dispune casarea deciziei instanței de apel, cu trimiterea cauzei la rejudecare, din motiv că hotărârea Curții de Apel Cahul nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; motivarea soluției contrazice dispozitivului; instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția și în general fapta incriminată lui Mihaeș V. nu a fost săvârșită de dânsul.

Totodată, Colegiul constată că Bagrin Sv. semnalează mai multe erori, pretinzând că acestea sunt subsecvente cauzei și urmează să determine instanța de recurs să intervină în soluția Curții de Apel prin casarea acesteia, dat fiind că ultima nu a verificat corespunzător legalitatea și temeinicia sentinței, după cum se prevede în art. 414 Cod de procedură penală.

La fel, partea apărării nu este de acord cu modalitatea de apreciere a probelor pledând că a avut loc o interpretare selectivă a acestora din partea instanței de apel. Recurenta consideră că, fără a face o analiză amplă a circumstanțelor cauzei, instanța de apel a procedat la o simplă redactare a declarațiilor tuturor martorilor, a inculpatului și a succesului părții vătămate, dispunând în final asupra casării sentinței de achitare, cu condamnarea inculpatului, ceea ce vine în contradicție cu prevederile legale. Mai mult, partea menționează că instanța nu a apreciat faptul că, martorul Curtev Al. a relatat că nu a văzut ca Mihaeș V. să treacă cu mașina peste Staicov I., însă la rugămintea lui Staicov A. a schimbat declarațiile, iar martorul Djigov N. a schimbat de mai multe ori declarațiile pe parcursul cercetării cazului, dar în ședința de judecată a spus că susține declarațiile date la Curtea de Apel Cahul.

Verificând actele cauzei, raportat la alegațiile avansate de apărător, instanța de recurs a ajuns la concluzia că acestea sunt declarative negăsindu-și confirmarea, iar soluția adoptată pe marginea speței date de către Curtea de Apel Cahul este legală, întemeiată și urmează a fi menținută integral.

Deci, contrar celor susținute de recurentă, Colegiul menționează că instanța de apel a adoptat o decizie legală, în partea contestată, condamnându-l corect pe Mihaeș V. în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani și cu suspendarea condiționată a executării

pedepsei principale pe un termen de probațiune de 3 ani, totodată, just ajungând la concluzia despre vinovăția acestuia și în baza art. 266 Cod penal, cu liberarea lui de la pedeapsa penală, în legătură cu survenirea prescriptibilității tragerii la răspundere pentru comiterea acestei infracțiuni.

Potrivit art. 384 alin. (3), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeurile de fapt și de drept, care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării unei alte soluții, decât cea la care a ajuns instanța de fond.

Așa cum se constată din dosar, instanța de apel, corect și-a motivat soluția privitor la condamnarea lui Mihaeș V. de cele incriminate prin actul de învinuire și sesizare a instanței, ghidându-se în acest sens de prevederile expuse supra, decizia cuprinzând temeurile de fapt și de drept, care au dus la stabilirea certă a faptului că, inculpatul se face vinovat de săvârșirea din imprudență a accidentului rutier și tamponarea cet. Staicov I., în rezultatul căruia ultimul a decedat, iar inculpatul a părăsit locul comiterii accidentului rutier.

Or, decizia recurată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar raționamentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

La fel, Colegiul nu va susține argumentele recurente precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel și să verifice probatoriul administrat, întrucât reieșind din decizia contestată se învederează că aceasta cuprinde o descriere amănunțită a tuturor probelor, care este urmată de o apreciere echidistantă a instanței asupra pertinentei, concludenței și veridicității fiecărei probe în mod separat, în particular au fost supuse analizei: *declarațiile inculpatului, a succesorului părții vătămate Staicova A., a martorilor: Curtev Al., Djigov N. și Tașnicenco S., cât și a cercetării celorlalte materiale ale cauzei: procesul-verbal de confruntare petrecută între inculpatul Mihaeș V. și martorul Curtev Al. la 30 aprilie 2013 (f.d.262-263 vol. II); procesul-verbal de audiere a martorului Curtev Al., în ședința instanței de fond din 14 aprilie 2014 (f.d.129-133 vol. III); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 18 septembrie 2012, (f.d.66-67 vol. II, f.d.68-69,134-135, vol. II.); procesul-verbal de confruntare din 04 octombrie 2012 efectuat cu participarea martorului Curtev Al. și Djigov N. (f.d. 127-129, vol. II); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului din 04 octombrie 2012 efectuat cu participarea martorului Djigov N. (f.d. 130,131-135 vol. II); raportul ofițerului de gardă din 21 august 2011; actul de examinare medico-legală a cadavrului nr.72 din 22 august 2011; procesul-verbal de cercetare la fața locului din 23 august 2011, (f.d.12-13, vol.1); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 23 septembrie 2011, (f.d.16-18, vol.1); procesul-verbal de*

cercetare la fața locului din 23 august 2011, (f.d.24-26, vol.1); raportul de expertiză medico-legală nr.172 din 24 septembrie 2011, (f.d.43-44, vol.1); raportul de expertiză medico-legală nr. 654 din 04 octombrie 2011, (f.d.53-55, vol.1); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 20 septembrie 2011, (f.d.88-89, vol.1); raportul de expertiză auto-tehnică din 12 ianuarie 2012 cu nr.1, (f.d.116-120, vol.1); procesul-verbal de reconstituire a faptei din 24 martie 2012, (f.d.178-180, vol.1); procesul-verbal de efectuare a experimentului din 30 martie 2012, (f.d.185-187, vol.1); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 15 august 2012, (f.d.46-48, vol.2); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 18 septembrie 2012, (f.d.66-67, vol. II); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 18 septembrie 2012, (f.d.73-78, vol. II); procesul-verbal de confruntare din 04 octombrie 2012 (f.d.127-129, vol. II); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 04 octombrie 2012, (f.d.131-135, vol. II); raportul de expertiză medico-legală nr. 11 din 16 ianuarie 2012, (f.d.142-149, vol. II); procesul-verbal de confruntare din 30 aprilie 2013 (f.d.260-261, vol. II); procesul-verbal de confruntare din 30 aprilie 2013 (f.d.262-263, vol. II); raportul de expertiză medico-legală nr. 421 din 22 octombrie 2012, (f.d.195-200, vol. II); raportul de expertiză auto-tehnică și trasologică nr. 694 din 04 martie 2013, (f.d.202-204, vol. II).

Prin urmare, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus circumstanțele de fapt reținute în cauză, în urma cercetării și analizării probelor din dosar, corect concluzionând că sentința de achitare urmează a fi casată în privința lui Mihaeș V., deoarece faptele comise de acesta întrunesc în afara oricărui dubiu elementele infracțiunilor prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) și art. 266 Cod penal.

Pe de altă parte, se consemnează că acest dosar a fost deja supus verificării de către instanța de recurs, în rezultat decizia instanței de apel a fost casată, cu remiterea cauzei la rejudecare preponderent din motive legate de aprecierea necorespunzătoare a unor circumstanțe evidente din dosar și neargumentarea criticelor avansate de apelant. Urmând dispozițiile legale referitoare la limitele rejudecării în cazul casării hotărârii de către instanța de recurs, cuprinse în art. 436 Cod de procedură penală, unde este stipulat expres că instanța de rejudecare este pe deplin independentă, respectând, în mod firesc și logic, indicațiile instanței de recurs, Curtea de Apel Cahul, la adoptarea soluției, a elucidat toate faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei, a pătruns în esența problemelor de fapt și de drept disputate pe caz, înlăturând divergențele statuate de instanța de recurs cu privire la conținutul probelor administrate și cercetate în cadrul ședinței de judecată, concluzionând în final asupra vinovăției inculpatului raportat cu cele incriminate prin rechizitoriu.

Tot aici, se reiterează că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, motivarea unei hotărâri judecătorești este un proces de analiza și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de

vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de condamnare, ceea ce în speță a fost realizat și denotă că criticele despre nemotivarea deciziei, sunt declarative și vădit nefondate.

După cum se mai învederează din conținutul cererii de recurs, titulara acesteia se focusează pe mai multe critici care țin nemijlocit de chestiunea de apreciere a probelor, afirmând că declarațiile martorilor Curtev Al. și Djigov N. sunt contradictorii, fiind influențate de succesul părții vătămate Staicov A., iar instanța de apel nu le-a apreciat corespunzător, pe când celelalte probe nu sunt de natură să îl incrimineze pe inculpatul în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal și art. 266 Cod penal. Față de cele ce preced, Colegiul evidențiază că în cadrul cercetării judecătorești au fost administrate suficiente probe pentru lămurirea faptelor și împrejurărilor cauzei sub toate aspectele în condiții de nemijlocire, publicitate și contradictorialitate. De altfel, ține exclusiv de competența instanțelor de fond de a se expune asupra probatoriului din dosar și de a-i da o apreciere corespunzătoare acestuia.

În particular, vizavi de declarațiile date de martorii nominalizați de partea apărării, pe tot parcursul procesului penal, corect instanța de apel a consemnat că:

„ ... potrivit declarațiilor suplimentare a martorului Curtev Al. date în cadrul urmăririi penale, ultimul a menționat că, „...în momentul când a văzut persoana culcată la pământ despre acest fapt i-a comunicat lui Mihaeș V., după care ultimul a încercat să-l ocolească, însă efectuând manevra de rulare a automobilului în partea stângă, a simțit că roata din față din partea dreaptă a automobilului s-a ridicat de la lovitură și a înțeles că a fost călcată persoana culcată pe carosabil. După aceasta inculpatul Mihaeș V. fără oprirea automobilului s-a apropiat de casa sa, iar el s-a apropiat de persoana culcată pe pământ, unde s-a constatat a fi Staicov Ivan, care a comunicat că îl doare piciorul”.

... în cadrul cercetării judecătorești Curtev Al. a confirmat declarațiile depuse și a explicat că, declarațiile inițiale sunt false, pentru că atunci când el împreună cu Mihaeș V. au mers la poliție pentru a depune declarații, Mihaeș V. îl convingea să depună declarații false.

Declarații analogice a depus și martorul Djigov N. în cadrul verificării declarațiilor la fața locului menționând că, anterior a depus declarații false la rugămintea lui Mihaeș V.

Declarațiile martorului Curtev Al. date la urmărirea penală privind călcarea victimei cu roata autobuzului de către Mihaeș V. au fost confirmate și prin verificarea declarațiilor la fața locului din 04 octombrie 2012 efectuată cu participarea martorului respectiv (f.d. 130,131-135 vol. II), conform cărora Curtev Al. a declarat că, „...coborând pe str. Crasnoe Znamea și ocolind persoana culcată pe carosabil a simțit roata din față din partea dreaptă a autobuzului s-a ridicat de la lovitură și a înțeles că a fost călcată persoana care era culcată pe carosabil, susține că anterior a dat declarații false la rugămintea lui Mihaeș V.”

În același timp, instanța de apel apreciază critic argumentele martorului Djigov N. care în cadrul ședinței de judecată în fond și în instanța de apel a depus declarații

nesincere, având scopul ducerii instanței în eroare și de a-l ajuta pe inculpat să evite răspunderea penală pentru cele comise, cu care se află în relații amicale. Faptul că în ședința de judecată martorul a depus declarații nesincere este confirmat și prin procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului cu participarea lui Djigov N., cu înregistrarea video, reflectate în procesul-verbal din 04 decembrie 2012, foarte clar se vede că martorul benevol și fără a fi influențat psihic a indicat că, „coborând pe str. Crasnoe Znamea și la ocolirea persoanei culcate la pământ, a simțit cum roata dreaptă din față s-a ridicat de la lovitură, iar dânsul a înțeles că a fost tamponată persoana care era culcată pe carosabil”.

Astfel, în ansamblu probele enumerate mai sus cât și prin concluziile avizului testării cu poligraful din 24 mai 2015, prin care s-a stabilit că în răspunsurile lui Djigov N. și Curtev Al. la întrebările puse s-au evidențiat modificări semnificative care pot fi interpretate ca indici ai comportamentului simulat al subiectului, care este un indice indirect, se confirmă încă o dată că declarațiile lui Djigov N. cât și a lui Curtev Al. date în cadrul urmăririi penale sunt veridice.”

Față de cele expuse, Colegiul penal apreciază că instanța de apel, înlăturând dubiile și contradicțiile existente între declarațiile date de martorii *Djigov N. și Curtev Al.*, corect a apreciat ca fiind veridice anume cele spuse de dânsii la etapa urmăririi penale.

Printre criticele părții apărării se enumeră și alegația precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, însă invocarea acestei pretinse erori, din partea avocatei Bagrin Sv., este lovită de ambiguitate odată ce, în dosarul dat, cererea de apel a fost declarată doar de către partea opusă, adică de procuror, care a acționat contrar intereselor urmărite de inculpat. Respectiv, doar din partea apelantului-procuror ar fi fost permisibile atare critici, iar din partea părții care nu a declarat apel, sensul celor pretinse devine incert.

Totodată, invocându-se erorile de drept prevăzute de pct. 6), 8) și 15) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, recurenta a eșuat în expunerea circumstanțelor concrete ale cauzei, cărora acestea se subscriu. Legat de acestea, Colegiul îi reamintește apărătorului despre faptul că, de principiu, instanța de recurs preia spre examinare doar acele critici, care sunt corespunzător argumentate de recurenți, cu arătarea legăturii cauzale dintre eroare de drept pretinsă că a fost admisă de instanța inferioară și circumstanța de fapt căreia aceasta se circumscrie.

Pe aceeași linie de considerente, Colegiul evidențiază că, invocarea formală a unor temeuri de casare, care nu sunt urmate de o motivare corespunzătoare, nu va face obiect de examinare în procedura de recurs, având în acest sens în vedere că, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Adică completarea cererii de recurs cu argumente ce ar suplini-o din oficiu, este contrară principiului contradictorialității ce guvernează întreg procesul penal.

De aceea, instanța nu se va expune cu privire la preținsele erori de drept prevăzute de pct. 8) și 15) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, întrucât acestea nu au fost argumentate de autorul cererii de recurs.

Pe cale de consecință, Colegiul opinează că instanța de apel justificat a statuat că, Mihaeș V. se face vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) și art. 266 Cod penal, iar toate statuările din decizia Curții de Apel Cahul au conturat convingerea fermă că instanța de apel, rejudecând cauza, nu a admis careva erori de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, de natură să determine modificarea soluției adoptate.

12.2. În continuare, cu referire la cererea de recurs depusă de inculpatul Mihaeș V. prin care acesta solicită anularea soluției de condamnare în privința sa, Colegiul reiterează că, la avansarea unei cereri de recurs partea este obligată să se expună prin argumente temeinice, asupra esenței erorii de drept pretinsă că a fost admisă la etapa precedentă de judecare a cauzei și modalității de remediere a acesteia. În mod special, textul recursului trebuie să conțină argumentarea ilegalității hotărârii atacate, cu indicarea temeiurilor prevăzute expres de art. 427 Cod de procedură penală (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauza deferită judecătorești. Simplul dezacord al părții cu soluția instanței de apel, nu poate în sine duce la casarea hotărârii judecătorești, după cum pretinde în acest caz inculpatul.

Totodată, instanța de recurs relevă că nerecunoașterea vinovăției nu poate echivala cu achitarea persoanei și nu poate fi reținută de instanța de recurs, în condițiile în care, întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) și art. 266 Cod penal au fost cu certitudine probate prin dovezi pertinente, admisibile, utile și concludente, astfel încât, simpla afirmare a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente și justificarea acțiunilor sale, nu poate influența asupra convingerii instanței bazate pe probe incontestabile.

Exceptând criticele inculpatului despre nevinovăția sa, la caz, s-a demonstrat cu certitudine că, prin modul de acționare a lui Mihaeș V. acesta a devenit pasibil atragerii la răspunderea penală pentru faptele comise și încadrate juridic în baza art. 264 alin. (3) lit. b) și art. 266 Cod penal.

Pe cale de consecință, instanța de recurs reiterează că motivarea pe care instanța de apel a formulat-o în vederea statuării asupra vinovăției inculpatului o acceptă și pentru a evita repetări inutile o însușește, fapt ce vine în corespundere și cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37) a hotărârii în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010* a indicat că art. 6 §1 din Convenție deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument în parte, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale,

fapt ce determină inutilitatea expunerii lor repetate în prezenta decizie.

13. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocata Bagrin Svetlana și de inculpat, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 04 aprilie 2018, în cauza penală privindu-l pe Mihaeș Valeri XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 august 2018.

Președinte

GORDILĂ Nicolae

Judecător

CATAN Liliana

Judecător

ALERGUȘ Constantin